ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —Στὸ Μπώλιέ, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γιάννη, πάνω σ' ἕνα κατάφυτο λόφο, ἐγκαθίστανται, σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα, ἕνας γηραιὸς βαθύπλουτος κύριος, ἕνας ἐκπτωτος Ἰνδὸς πρίγκηψ, ὁ Ὀλκάρ, καὶ ἡ ἀνεψιά του Σιμώνη ντ' Ἰλοά, μιὰ νέα μὲ νεραϊδένια ὡμορφιά. Ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τὶς Ἰνδίες χάριν τῆς ὑγείας τῆς Σιμώνης, ποῦναι λεπτὴ, ντελικάτη κι' εὔθραυστη σὰν λουλοῦδι τῆς σέρρας.

Γιὰ νὰ ἔχη συντροφιὰ ἡ Σιμώνη καλεῖ ἀπὸ τὴ Μασσαλία μια φτωχὴ ἐξαδέλφη της, τὴ Ζερμαίν, μὲ τὴν μητέρα της. Ἡ Ζερμαὶν εἶνε ἐπίσης ὡραία, γεμάτη δροσιὰ καὶ ὑγεία...

Ἡ δυὸ ξαδερφάδες βρίσκουται στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως καὶ μιλοῦν γιὰ τὴ ζωή τους. Ἡ Σιμώνη, ποὺ εἶνε κιόλας ἀρραβωνιασμένη, ἀνοίγει στὴ Ζερμαὶν τὴν καρδιά της. Τῆς λέει πὼς τὴν βασανίζουν μαῦρες προαισθήσεις. Ἕνας φακίρης τῆς εἶπε, στὶς Ἰνδίες, πὼς θὰ πεθάνη νέα, πὼς θὰ προδοθῆ στὴν ἀγάπη της, πὼς θὰ πεθάνη γιὰ τὴν ἀγάπη, πὼς ἡ μικρὴ τρυφερή της καρδιὰ θὰ σπάση σὲ χίλια κομμάτια.

Κάτω στὶς Ἰνδίες ἡ Σιμώνη εἶχε γνωρίσει τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ Κάρολο Κερβάλ, ὁ ὁποῖος ἐφιλοξενεῖτο στὸ μέγαρο τοῦ θείου της. Χωρὶς ὁ Κερβὰλ ν' ἀντιληφθῆ τίποτε, ἡ νέα τὸν ἀγάπησε μὲ πάθος. Κι' ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε πὼς ὁ Κάρολος ἐπρόκειτο νὰ φύγη γιὰ τὴ Γαλλία, ἔπεσε βαρειὰ ἀρρωστη ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Ἡ ζωή της ἐκινδύνευε. Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπελπιστῆ. Τότε ὁ θεῖος της, μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, ἀποκαλύπτει στὸν Κερβὰλ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς τῆς Σιμώνης. Κι' ὁ Κερβάλ, ἂν καὶ δὲν αἰσθανόταν ἀγάπη γι' αὐτήν, δέχτηκε νὰ τὴν ἀρραβωνιαστῆ γιὰ νὰ τὴν σώση...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικῶς ὁ πρίγκηψ ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς ἀνεψιᾶς του καὶ τῆς εἶπε πὼς ὁ Κάρολος ἀνέβαλε τὸ ταξεῖδι του. Τῆς εἶπε ἀκόμα τὸ ἀθῶο ψέμμα πὼς ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε καὶ πὼς τοῦ ἐζήτησε τὸ χέρι της. Μολαταῦτα ὅμως ὁ κλονισμὸς ποὺ ὑπέστη ἡ νέα ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε ἔμεινε κλεισμένη στὸ δωμάτιό της ὀχτὼ ἡμέρες ἀκόμα.

Ἐν τούτοις, μόλις πέρασαν ἡ ὀχτὼ αὐτὲς ἡμέρες, ἡ Σιμώνη συναντήθηκε ἕνα πρωὶ μὲ τὸν Κάρολο στὸν ἀνθοστόλιστο ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Κερβὰλ εἶχε ἀνακηρυχθῆ ἐπισήμως ἀρραβωνιαστικός της.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ Σιμώνη, καταλαβαίνω ὅτι θὰ διαπράξω σωστὸ ἔγκλημα, ἂν γίνω ἀφορμὴ νὰ διακόψης τὶς ἐργασίες σου, ἂν σὲ ἐμποδίσω στὴν ἐξέλιξί σου. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσης τὸ ταξεῖδι σου καὶ νὰ κυττάξης τὴ δουλειά σου. Ἐγώ, ἐπειδὴ οἱ γιατροὶ μοῦ συνιστοῦν ἀλλαγὴ κλίματος, θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὴ Γαλλία καὶ θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ. Ἐδιάλεξα μάλιστα καὶ τὸ μέρος ὅπου θ' ἀνταμωθοῦμε, χαρούμενοι κ' εὐτυχισμένοι. Ὑπάρχει ἐκεῖ κάτω στὴ Γαλλία ἕνα μέρος, γεμᾶτο ἀπὸ ἥλιο καὶ λουλούδια. Ἡ Νίκαια... Ἐκεῖ κάπου θὰ ἐγκατασταθοῦμε μὲ τὸ θεῖο μου. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω μὲ λαχτάρα, μὲ χτυποκάρδι. Δὲν θὰ σκέφτομαι παρὰ μόνον ἐσένα, Κάρολε...

Ὁ Κερβὰλ συγκινήθηκε. Ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ λιγνά, ἀλαβάστρινα χεράκια της...

Λίγες ἡμέρες κατόπιν ὁ Κάρολος ἔφυγε ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Ἔφυγε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, μὴν ξέροντας πῶς θὰ τελείωνε τὸ εἰδύλλιο αὐτό.

Ἦταν πειὰ ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴ Σιμώνη. Ἡ μακροῦλα μνηστή του εἶχε ἄπειρα πλούτη, ἦταν ὥμορφη καὶ καλόκαρδη σὰν ἄγγελος. Κι' ὅμως δὲν τὴν ἀγαποῦσε !...

— Θὰ τὴν ἀγαπήσω ἄραγε μὲ τὸν καιρό ; σκέφτεται ὁ Κάρολος.

»Θὰ αἰσθανθῶ γι' αὐτὴ τὸ θεῖο αἴσθημα ποὺ λέγεται ἀγάπη !

»Ἢ θὰ μείνη γία πάντα κλεισμένη ἡ καρδιά μου ἢ εἶνε γραφτό μου ν' ἀγαπήσω καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ; ... ...

... ...

Μῆνες πέρασαν στὸ μεταξὺ αὐτό. Ἡ Σιμώνη κ' ὁ θεῖος της ἔφτασαν στὴ Γαλλία κ' ἐγκατεστάθηκαν κοντὰ στὴ Νίκαια. Ἡ μικρὴ χαϊδεμένη ἐκάλεσε, ὅπως ἐγράψαμε, κοντά της τὴ φτωχὴ ἐξαδέλφη της Ζερμαὶν καὶ τὴ μητέρα της.

Στὴν ἔπαυλι ἑτοιμάζονται πειὰ γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸν μνηστῆρα τῆς Σιμώνης.

Ἡ καρδιὰ τῆς νεραϊδόμορφης κόρης πάει νὰ σπάση ἀπ' τοὺς παλμοὺς τῆς λαχτάρας της. Θὰ ξαναδῆ τὸν ἀγαπημένο της, θὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγκαλιά της, θὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη τους...

Ἀπ' τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ ἡ Σιμώνη ζαλίζει τὴ Ζερμαὶν μὲ τὶς φλυαρίες της. Εἶνε τόσο μεγάλος ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν Κάρολο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κρύψη.

Ἐπὶ τέλους, ἕνα δειλινὸ ὁ Κάρολος Κερβὰλ ἔφτασε στὴν ἔπαυλι τοῦ πρίγκηπος Ὀλκάρ.

Ἡ Σιμώνη ἔτρεξε πρώτη νὰ τὸν ἀγκαλιάση, νὰ τὸν σφίξη πάνω στὸ στῆθος της.

— Κάρολε !... Ἀγάπη μου, ἤρθες !...

Ὁ Κερβὰλ θαυμάζει τὴν ἐμορφιὰ τῆς μνηστῆς του. Θαμπάνεται μπρὸς στὸ ὑπέροχο κάλλος της. Μὰ ἡ καρδιά του δὲν συγκινεῖται. Δὲν αἰσθάνεται γιὰ τὴ Σιμώνη ἀγάπη καὶ βιάζει τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ φαίνεται τρυφερὸς μαζύ της.

Ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὸν μνηστῆρα της ἡ Σιμώνη, τότε πειὰ ἄφησε ἐντελῶς ἐλεύθερη τὴν καρδιά της.

— Πές μου λοιπόν, τοῦ εἶπε ἀνυπόμονη, μὲ συλλογιζόσουν ὅσο ἤσουν μακρυά μου ;

— Καὶ ποιὸν ἄλλον θὰ συλλογιζόμουν ἂν ὄχι ἐσένα ; τῆς ἀπάντησε ὁ Κάρολος τρυφερά.

Ἡ Σιμώνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ σκύβοντας πὰ κοντά του τοῦ εἶπε :

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ ἐξηγήσου, Κάρολε. Κατὰ ποιὸν τρόπο μὲ συλλογιζόσουν ; Ἀνυπομονοῦσες τάχα κ' ἐσὺ ὅπως ἐγώ, περιμένοντας μὲ λαχτάρα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ξαναντα μώνεμε ; Χτυποῦσε ἡ καρδιά σου, ὅπως ἡ δική μου ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Κάρολος χαμογελῶντας. Δὲν ἔβλεπα πότε νὰ περάση ὁ καιρὸς γιὰ νὰρθῶ κοντά σου. Τώρα ὅμως, τώρα ποὺ βρίσκομαι πλάι σου θέλω νὰ μὴν τελειώση ποτὲ ἡ εὐτυχία αὐτή...

— Ναί, Κάρολε, δίκηο ἔχεις, εἶνε τόσο μεγάλη ἡ εὐτυχία μας, τοῦ εἶπε ἡ Σιμώνη, χαμηλώνοντας τὴ φωνή της, ποῦταν γλυκειὰ σὰν τραγοῦδι. Οὔτε νὰ βλέπω θέλω πειά, οὔτε ν' ἀκούω τίποτε... Ἢ καλύτερα ἤθελα νὰ μὴ βλέπω παρὰ μόνο τὰ μάτια σου καὶ νὰ μὴν ἀκούω παρὰ τὴ φωνή σου, κ' ἂν αὐτὸ ἦταν ὄνειρο, δὲν ἤθελα νὰ ξυπνήσω ποτέ !...

Ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὰ μάτια της ἐθόλωσαν, ἡ ἀναπνοή της ἄρχισε νὰ βγαίνη κομμένη ἀπ' τὸ στῆθος της, τὰ χέρια της, ποὺ βρίσκονταν μέσ' στὰ χέρια τοῦ Κερβάλ, ἄρχισαν νὰ τρέμουν κι' ἔπεσε τέλος στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς δύναμι, χωρὶς πνοή, ψιθυρίζοντας :

— Κάρολε... Κάρολε... Σ' ἀγαπῶ !... Σὲ λατρεύω !...

Τὰ λόγια τῆς Σιμώνης, τὰ τόσο γλυκά, τὰ τόσο τρυφερά, συγκίνησαν τὸν Κάρολο. Ποτὲ ὥς τότε δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τόσο πάθος. Πρώτη σχεδὸν φορὰ τοῦ ἐξομολογεῖτο τὸν ἔρωτά της τόσο αὐθόρμητα, τόσο παθητικά...

Ὁ Κερβάλ, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ φλογερή, αἰσθηματικὴ ἐκδήλωσι, τάχασε. Ὥστε λοιπὸν τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ἡ Σιμώνη ; Καὶ θὰ μποροῦσε ποτὲ αὐτὸς νὰ τῆς ἀνταποδώση τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ἴδια ἔντασι, μὲ τὸ ἴδιο πάθος ;

Τὸ ὡραῖο της κεφάλι, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά, ἦταν τώρα ἀκουμπασμένο στὸν ὦμο του, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ πάνω στὴ δική του.

Ὁ Κάρολος Κερβὰλ ὅμως σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ ἐπαφὴ ἔμεινε ἐντελῶς ἀδιάφορος κι' οὔτ' ἐπλησίασε κὰν τὰ χείλη του στὴ μυρωμένη κόμη καὶ στὸ γλυκὸ στόμα τῆς πεντάμορφης κόρης.

Ὤ, τὸ αἰσθανόταν τόσο καλά, τὴ Σιμώνη δὲν τὴν ἀγαποῦσε, δὲν τὴν ἀγαποῦσε...

Δὲν τὸκανε ἐπίτηδες αὐτό. Δὲν ἀγαποῦσε καμμιὰ ἄλλη.

Ἡ καρδιά του ἦταν ἐλεύθερη. Καὶ ὅμως δὲν ἔννοιωθε τίποτε... Τίποτε ἀπολύτως, γιὰ τὸν ἄγγελο αὐτὸν ποὺ τὸν ἐλάτρευε...

(Ἀκολουθεῖ)

—Κάρολε..., ἀγάπη μου, ἤρθες!...